

**Зі збірки
«ПОЕЗІЇ»
(1921)**

О, НЕ ДАРЕМНО!..

О, не даремно, ні, в степах гули гармати,
і лялась наша кров, і падали брати...
О, не даремно, ні, моя старенька мати
зняла з своїх дітей дукатики й хрести...

По бруку чіткий крок... де авто перебої,
веселі ватажки вітають юнаків...
Неначе дивний сон в півтемному забої,
що бачив я колись під кайла спів дзвінкий.

Рядами струнко йдуть баби, жінки, дівчата,
і діввора біжить з захопленням в очах...
І скиглить, скиглить ніч промерзла й кострубата,
розіпнена давно на сонячних мечах...

О, не даремно, ні, в степах гули гармати,
і лялась наша кров, і падали брати...
О, не даремно, ні, моя старенька мати
зняла з своїх дітей дукатики й хрести...

1921

* * *

Безладно торохтить по бруку день бездумний,
де порох голубий та цокоти копит...
Змарнілий небосхил роздерли нагло труби,
де ластівки кричать про сонце і степи...

О липне золотий!.. Твої байдужі очі
нагадують мені холодний блиск озер
і ранок голубий, де спів тремтить дівочий,
мов листя золоте розхристаних берез...

Де море шарудить, над срібним пляжем трави,
і шелестіння слів коханих і простих...
О теплий ночі блиск і блиск очей лукавий,
де у колиці вий гойдався молодик!..

1921

* * *

Миколі Хвильовому

Ми на драбинах зор за днем золотодзвонним...
Волошковим вінком годин тривожний бій...
І ранок з нами йде, веселий та червоний,
співати про завод і села голубі.

Зустрілись в квітні ми. На сонячні галяви
вже вечір голубий задумливо звисав...
і рядом з ним зоря, нервова і смуглява,
ховалась за доми, як золота коса...

Й нам путь тепер одна. Внизу старе захляле...
дим іншого життя нам вітер з гір несе,
і теплим молоком душа моя проллялась
на жито золоте твоїх дзвінких пісень...

1921

ОСІННЕ

На тротуарах снить душа — шолом кошлатий...
В убрання осені одягнено дуби...
І шелестить стерня — чи по асфальту шини...
І світло-жовтий лист — тепла останній знак —

журливо крутиться
і тихо падає
на мурах,
на стінах...

Ось хлопчик цигарки розпродує на розі.
Веселі горобці вовтузяться в пилу.
І ніби знов я йду по місячній дорозі,
де шелестить бур'ян і верби коло клунь...

Все тихше, тихше гул — то млосний, то тривожний
над полотном рудим брукованих дорог.
І вкрило димарі, мов пелюстками рожі,
свитками золотих, розпатланих хмарок.

1921

Зі збірки «ЧЕРВОНА ЗИМА» (1922)